

CƯỜI THUYỀN LƯỢT SÓNG
NGÃM NGHIÊN HUYỀN CƠ

Kính gửi nhà thơ: Dương thanh Phong

Khi đọc tập trường thiên thi phẩm “***Giai Nhân Đoạn Trường Khúc hay là chuyện tình Phạm Lãi Tây Thi***” của ông, tôi có một vài cảm nghĩ xin ông vui lòng chỉ giáo cho:

Thưa ông,

Khi tôi đọc đoạn người cha của Lưu bát Tường khuyên con nên đi tìm thầy học đạo, ông lập luận rất hay với văn phong thật điêu luyện, lời thơ rất trữ tình, nhẹ nhàng, bóng bẩy, sâu sắc khiến nổi bật cái tâm trạng thiết tha lo lắng cho tiền đồ của đứa con mà người cha hằng ước mơ lúc thiếu thời nhưng không thực hiện được, nay kỳ vọng ở người con duy nhất của mình, tuy nhiên tôi vẫn thấy tư tưởng có vẻ ước lệ, mơ hồ, viển vông, nếu không nói là không tưởng, huyền hoặc, nó xa hẳn cái lối tả chân của tác giả nhưng nó có tác động tâm lý siêu thoát, khiến người đọc đắm mình trong vần thơ ý nhạc, lòng thấy lâng lâng thoát tục giống như ông thầy nước Sở, tiên phong đạo cốt, thần thông quảng đại nhất là cuối đoạn thơ ông kết luận bằng câu thơ:

“***Cười thuyền vượt sóng, ngắm nghiên huyền cơ***”

Người ta đi thuyền trên sông hay trên biển là chuyện rất bình thường của những người nông dân quê mùa, thế mà ông thêm vào bốn chữ “***ngắm nghiên huyền cơ***” khiến câu thơ thật siêu thoát, hay, hay lắm, đây là nói riêng về hồn và ý thơ thì thật tuyệt diệu, nhưng e rằng ***quá thần bí, quá cường điệu*** mà đi đến một ***triết thuyết “phép cười thuyền”*** thì thật quá không tưởng, quá hão huyền. Chỉ có ***đi thuyền bình thường*** thôi mà ông gán cho nó một ***triết lý sâu sắc***, thật là một ***huyền thoại hư cấu vung vè***

Quận Cam ngày 28-6-06

Bất Thông Nguyễn

LÝ GIẢI: NGÂM NGHIÊN HUYỀN CƠ

Thưa ông Thông Nguyễn

Khi sáng tác tập thơ này, ngay trong ngục tù cộng sản, cũng có bạn tù thắc mắc như ông “*phép cưỡi thuyền*” mà *có huyền cơ*, hình như tôi có trình bày vấn đề này với luật sư Đinh khắc Tín, người tù nằm bên, nhưng sơ sài chưa đủ thuyết phục vì trong hoàn cảnh tù tội không thể trình bày hơn được, có lẽ vào cuốn năm 1976 ở trại tù cải tạo Trảng Lớn tỉnh Tây Ninh, nay được ông đề cập đến, rất cảm ơn ông, nhưng trước khi đi vào chánh đề xin trích đoạn thơ ấy trong tập “Giai Nhân Đoạn Trường Khúc” trang 169, mong được thỉnh giáo cao kiến của ông và những bậc văn nhân nhĩ sĩ gần xa.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI HAI

*Từ gã vợ hiền, tâm sư học đạo,
ông thầy nước Sở*

*Nghe đồn nước Sở cận thân
Có nhà hiền triết, kinh luân trùm đời
Thông thiên, đạt địa, hiểu người
Xoay vùn cuộc thế, trò chơi mắt thần
Quan thặng, chẳng chút bận tâm
Giàm danh cũng chỉ, dự phần thanh cao
Nhà tranh vách đá tiêu dao
Đế vương cũng phải, tìm vào vắn muru
Dạy người ứng nghiệm đến điều
Thân yên, mệnh vững, còn nhiều vẻ vang
Thặng, trảm, loạn, trị, rõ ràng
Vượt không gian lẫn, thời gian lẽ huyền
Con nên sang đó học chuyên
Cưỡi thuyền lướt sóng, ngâm nghiên huyền cơ*

1-Ông thầy nước Sở:

Ông thầy này quả thật là một siêu nhân, nếu không nói là một la hán hay là một tiên ông giáng phàm. Trên thì thông thiên văn, dưới tường địa lý, biết quá khứ vị lai của cá nhân, của cả một quốc gia, một dân tộc: *Dạy người ứng nghiệm đến điều
Thân yên, mệnh vững, còn nhiều vẻ vang
Thặng, trảm, loạn, trị, rõ ràng
Vượt không gian lẫn, thời gian lẽ huyền*

Tuy đạt đạo như vậy, nhưng cụ vẫn còn là một con người bằng xương bằng thịt nên vẫn bị giàng buộc bởi luật nhân sinh, tuy cụ đã thoát ra ngoài vòng danh lợi nhưng vẫn chưa thoát được sinh, lão, bệnh, tử, do đó cụ vẫn phải nhận chức quan của triều đình để an lòng người. Con người này thật đã xuất hiện ngay trên nước Việt mình vào đời Mạc sơ mà người đời thường gọi là cụ trạng Trình, Nguyễn bỉnh Khiêm, được vua nhà Mạc phong tước Trình quốc Công, là một tước cao quý nhất của một nhân thần nhưng cụ vẫn

không tham gia triều chính, vẫn sống ở nơi hẻo lánh, khi triều đình có việc cho sứ giả đến hỏi. Như chuyện Nguyễn Hoàng khi bị ông anh rể Trịnh Kiểm muốn giết đi để trừ hậu hoạn vì Kiểm đã giết Nguyễn Uông là anh Nguyễn Hoàng để dành quyền kế thừa thống soái của Nguyễn Kim khi Kim mất vào đời Lê trung hưng mà lập nên phủ chúa Trịnh, không chế vua Lê sau này. Hoàng sợ anh rể giết nốt để trừ hậu hoạn, vô kể khả thi nên bí mật cho người vào vấn kế cụ trạng Trình, cụ thủng thỉnh nói “**Hoàng sơn nhất đái, van đại dong thân**” Xứ thần chẳng hiểu gì nên hỏi tiếp, cụ không trả lời mà chỉ lẳng lẳng quay vào nhà trong, sứ thần đành phải về trình lên Nguyễn Hoàng. Với tám chữ đó làm Hoàng đêm ngày nghiền ngẫm khổ sở mãi mới hiểu được, vội vàng năn nỉ với chị là quận chúa Ngọc Bảo, vợ Trịnh Kiểm, nhờ xin với Kiểm cho vào trấn thủ đất Thuận Hoá để khai phá đất hoang, nơi rừng thiêng nước độc, núi cao rừng rậm, dân cư thưa thớt, không có ý tranh dành với ai. Nhờ chị nói mãi, nể lời vợ nên Kiểm vào tâu vua Lê cho Hoàng được toại nguyện. Sau này nhờ có hùng tài, đồm lược, âm thầm chiêu hiền đãi sĩ mà thu hút được nhiều nhân tài từ Bắc phương vào và cũng nhờ con cháu sau này cần cù khai phá đất mới mà thành lập được một quốc gia riêng biệt, không chịu không chế của vua Lê chúa Trịnh nữa, gây nên cuộc chiến tranh nam bắc, huynh đệ tương tàn trên hai trăm năm.

2-Cưỡi thuyền lướt sóng, ngắm nghiên huyền cơ

Thực ra chữ **huyền cơ**, nghe ra như huyền bí, như quái đản, như siêu nhiên nhưng nó chỉ là cái máy móc lạ lùng, mà ta chưa từng thấy, chẳng khác gì cái computer khi mới phát minh, mà dân Phi châu hay cả đến dân Việt Nam, chỉ nghe tá cái công dụng của nó mà chưa từng được trông thấy, được học cách sử dụng nên cho nó là **một huyền cơ**, một phép của thần tiên, phật thánh, nhưng đối với dân Mỹ thì nó chỉ là một máy móc kỹ thuật cao, có nhiều công dụng, rất cần thiết cho mọi địa hạt nhân sinh, cho mọi người trong xã hội, không kể già, trẻ, nam, nữ, ngay cả đến trẻ ba bốn tuổi cũng vẫn học được mà sử dụng rất bổ ích

Lại nói về lướt sóng, cưỡi thuyền: Có sóng thì có nước, có nước thì có sóng, nói là hai nhưng cũng không thật là hai, nói là một cũng không thật là một. sóng với gió cũng vậy nếu không có gió thì cũng không thể có sóng, hay ngược lại cũng thế. Người cưỡi thuyền phải biết tính của gió, của sóng và của nước, nếu không muốn đắm thuyền. Người lái thuyền giỏi là người biết được sức sóng, hiểu được tính của gió, luôn luôn lái thuyền nương theo sức sóng mà phải theo chiều gió mà đi, nếu lái nghịch chiều gió tất nhiên sẽ đắm thuyền, nhưng khi gió đổi chiều bất ưng thì làm sao mà đối phó kịp, để thoát được cảnh đắm thuyền, cho nên gặp sóng cả không được lỏng tay chèo, một mặt phải bình tĩnh mà nắm vững tay chèo, một mặt cố nhìn ra được những hiện tượng gió sắp đổi chiều như thế nào để mà ứng phó đúng lúc đúng thời, **chỉ cần biết trước một sát na là thoát hiểm.** Mọi sự thay đổi của thiên nhiên đều có thể lấy linh ứng của người mà hiểu được lòng trời, lấy kinh nghiệm sống mà thông được thiên nhiên như trong ca dao thường có những câu như: **con đang đông vừa trông vừa chạy** có nghĩa là nhìn về phía đông mà có mây đen kéo đến thì mưa đến rất nhanh phải chạy vội mà về nhà mới kịp, nếu đang phơi lúa thì cất cho lẹ nếu chậm thì ướt hết thóc vậy. Hay **mây đời sấm trước có mưa** có nghĩa là tuy có sấm chớp ồn ào như vậy nhưng không mưa đâu, làm việc gì cứ làm việc đó, đừng nên quan tâm đến mưa nữa. Đây chỉ nói về những người sơ cơ, quê mùa lấy

kinh nghiệm của mình mà truyền lại cho con cháu còn những người đã đạt đạo hay ngộ được lẽ huyền vi của trời đất, có con **mắt thần** trông thấu được mọi lẽ như ông thầy nước Sở, tất nhiên ông ấy **nhìn ra được trước khi gió đổi chiều mây sát na** là chuyện bình thường có thể xảy ra vì ngày nay người ta dùng máy móc mà biết trước hàng giờ trước khi gió bão đổi chiều

3-Phép cưỡi thuyền cũng là phép trị nước an dân:

Người ta thường ví người lái thuyền với người lèo lái con thuyền quốc gia, tuy không hẳn như vậy, nhưng cũng có nhiều điểm tương đồng, **nếu nói nước là quốc gia là dân tộc thì sóng và gió là ý dân, là lòng người**. Ngày xưa bên Trung Hoa, đời Xuân Thu chiến quốc Khổng Tử dạy người "**trung quân ái quốc**" trung quân tức là yêu nước, yêu nước là phải trung với vua, cho nên "**vua xử thân tử, thần bất tử, bất trung**" vua xử bầy tôi chết thì bầy tôi phải chết, không chết là bất trung, con người như vậy thì xã hội khinh khi, nguyên rủa

Nhưng khi gặp phải hôn quân bạo chúa chỉ lấy chém giết làm thú vui, lấy tình người là mọi rợ vì thế lòng người ly tán, oán ghét cùng cực, loạn lạc khắp nơi...cho nên người cai trị linh cảm thấy gió đã đổi chiều càng ngày càng mạnh nên đến đời Mạnh Tử, cháu ba đời Khổng Tử mới thêm vào học thuyết "**Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh**" Dân được tôn lên hàng đầu, quốc gia hạng nhì, vua cho đứng thứ ba, **đấy là lái theo chiều gió**, làm dịu lòng dân, cứu nguy cho chế độ, **đấy là kẻ quyền biến nhất thời**, nên sau cơn bão tạm giảm cường độ thì cường quyền càng mạnh, ác kiến càng ghê gớm, sự lừa dối, gian trá càng vì tế khôn lường thì sức gió càng mãnh liệt, bão tố nổi lên liên hồi ở tám phương tứ hướng khiến người lèo lái cuống cả tay chân, con thuyền mục nát phong kiến phải chìm đắm làm sinh linh đồ thán, đó là cách mạng Tân Hợi của Trung Hoa năm 1911.

Lợi dụng bão tố chuyển hướng xoay chiều, Mao Trạch Đông cướp lấy tay lái, dựng hẳn một con thuyền mới, cứ cưỡi sóng lái theo đầu gió mà đi, tự cho mình là một thiên tài lèo lái đầy sáng tạo nên tự tung tự tác, bất chấp sóng to sóng nhỏ trong lòng người, tàn sát sinh linh chưa từng thấy, vì tin vào tà thuyết Mác-Lê, tự tạo được một luồng gió mới trong lòng người thay thế cái gió cũ mà hẳn đã tiêu diệt hoàn toàn vô tâm vô tích, khi Đặng Tiểu Bình cướp được tay chèo, cảm thấy con thuyền của Mao đã mục mà gió của Mao tự tạo trái tự nhiên nên đã yếu dần trước sức bão tố tự nhiên của trời đất tưởng đã bị tiêu diệt hoàn toàn nhưng nay đang tự lại mỗi lúc một mạnh, dồn dập ập đến uy hiếp con thuyền mục nát nên buộc lòng phải lái thuyền theo hướng gió cũ, tạm ổn định được tình hình cho mãi đến bây giờ dưới quyền điều khiển của Hồ Cẩm Đào, dù con thuyền đã được canh tân nhiều lần nhưng cũng khó lòng đứng vững được lâu với sức gió nghịch chiều cả bốn phương tám hướng.

Ở Việt Nam năm 1945, **Hồ chí Minh lợi dụng cơn bão giải phóng của dân tộc**, đánh đắm được con thuyền thực dân, mà tạo nên một huyền thoại Hồ chí Minh, bất chấp thủ đoạn, tàn bạo tột cùng với đồng loại, cuộc đấu tố ruộng đất ở miền Bắc năm 1950 và những năm kế tiếp, một cuộc cướp của giết người trắng trợn, mà chính quyền cầm đầu, nên nó ngang nhiên vi hiến, vi luật trà đạp nhân quyền vô tiền khoáng hậu, con bão tố trong lòng mọi người đều bị dập tắt, **cha con hả hê vui cười trên xác đồng loại, đồng chí, cha mẹ, vợ con, thân thuộc của chính mình**, noi theo tà thuyết họ Mao, tự cho là ưu việt của loài người, bất biến... Đến Tết Mậu Thân tàn sát sinh linh ở Huế, năm 1975 tiến

quân vào Miền Nam Việt Nam cưỡng chiếm miền Nam ngang nhiên giết người cướp của, tàn sát sinh linh, vô pháp vô thiên, diệt cả Phật trời “thay trời làm mưa” (thơ Tố Hữu) nhà tù đầy, người người trốn chạy, biển đông biển tây ngập đầy xác chết, cả loài người rung động, thế giới hoảng kinh. Chúng tưởng như thế là đắc sách, đắc thời, cướp quyền tạo hóa, làm mưa làm gió “vì đã diệt tan được luồng gió cũ vô tâm vô tích mà tao nên một luồng gió mới bắt diệt” như họ Mao đã làm trước đây.

Nhưng đến năm 1988, bọn lèo lái con thuyền Việt Nam mới cảm thấy con thuyền đã mục nát, người lèo lái thì già nua, dốt nát, cố chấp ngang ngược, chỉ nhìn được không quá đầu mũi mà thế giới loài người thì bao la bát ngát, trí tuệ thì vô cùng vô tận cho nên gió bão của Mác đang yếu dần mà gió của con người muôn thuở đã hiện sinh và tụ lại thành bão càng ngày càng mạnh đang dồn dập đập vào con thuyền “Xã Hội Chủ Nghĩa Trường Hàng Bất Diệt” kia, sắp tan thành mây khói như con thuyền của Stalin, nên chúng bắt chước họ Đặng lái theo con sóng dữ, lựa theo chiều gió mà đi, quyền biển nhất thời cứ được con thuyền Xã Hội Chủ Nghĩa nhưng đã mục nát không thể dùng được nữa, nên phải tân trang thành “một quái thuyền” không giống ai mà gọi là con thuyền “Đầu Kinh Tế Thị Trường, Đuôi Xã Hội Chủ Nghĩa”, xét cho cùng thì con thuyền dù tân trang theo kiểu gì đi nữa mà trái tự nhiên, trái lòng người thì hoạ tự diệt vong đã gần kề.

Sóng xưa tuy có phủ phàng
Thuyền còn ngụp lặn khéo toan đến bờ
Sóng nay dồn dập bạc phơ
Con thuyền mục nát hững hờ về đâu ?!

Gió bão là hiện tượng tự nhiên của trời đất, từ ngàn xưa đến ngàn sau, không ai có thể đánh tan được gió, làm tiêu được bão, nhưng chỗ nào cũng có nó, thường thì nó vô hình vô tướng, tự tánh không, không sờ thấy, không mó thấy nó, nhưng cảm thấy được, khi tụ lại thì rung cây rụng lá, lợi cho người, cho chúng sinh, cỏ cây hoa lá, khi tụ nhiều thành bão làm đổ cửa đổ nhà, sinh linh đồ thân... Đây là gió bão ở ngoài vũ trụ nhưng còn gió bão trong lòng người thì sao? Nó là ý tưởng, là tư duy, là tâm thức.... của con người, không hình không tướng, luôn luôn biến động, trùng trùng duyên khởi, lúc tan lúc tụ, tụ sinh tự diệt, biến hoá vô cùng cho nên bọn Đảng Hồ tận dụng cường quyền mà cố diệt nó trong “Đấu Tố Ruộng Đất, trong Tết Mậu thân ở Huế, trong ngày 30 tháng tư năm 1975 ở miền Nam Việt Nam”, nhưng vô dụng, nó như cây cỏ, bão thổi đến thì nắm xuống, khi bão đi qua thì đứng dậy, lúc biến lúc hiện. bọn ngu phu làm sao hiểu được lẽ huyền vi đó. Bây giờ tuy cộng sản đã thắng trên phương diện hình tượng, thống nhất trên danh nghĩa nhưng gió Bắc và gió Nam vẫn khác biệt, không hòa đồng được, gió Bắc nhân tạo hay “giả gió” không những không khống chế được gió Nam, “chân gió”, mà còn bị gió Nam tiêu diệt dần dần. Những gió tự nhiên, “chân gió” bị gió ma quỷ của họ Hồ tiêu diệt trước đây nay đã hồi sinh, hoà cùng với gió miền Nam “chân gió” ngang nhiên xuất hiện đang ở tu đỉnh để trở thành bão tố sấm chớp, đang uy hiếp cha con cộng Đảng đang lèo lái con thuyền mục nát mà run, đang dò dẫm hướng gió đi mà sợ, không còn kiêu căng xuẩn động lái nghịch chiều như xưa nữa, nhưng có làm được hay không, hay càng làm càng hỏng, càng chính càng lệch! Cho nên chẳng bao lâu nữa ta sẽ thấy “Mỹ đi rồi Mỹ lại về, giặc đến Bồ Đề thì giặc lại tan” sẽ ứng nghiệm

Biết phép cưỡi thuyền:

-Thí dụ như hội chứng Việt Nam, chính quyền Mỹ cảm thấy lòng dân không ủng hộ chính sách can thiệp vào Nam Việt Nam nữa, nghĩa là gió **bão đã đổi chiều nên vội vàng phải lái theo chiều gió** mà đi để thuyền đập vào bờ được trọn vẹn dù thiệt hại sinh mạng và tiền tài không phải là nhỏ

-Chiến tranh vùng vịnh, tổng thống Bush cha lái thuyền theo hướng gió đã định **và gió không đổi hướng bất ưng** nên thành công mỹ mãn.

-Tổng thống Bush con quyết chiến Iraq, nhưng được sự ủng hộ hơn 50% của dân chúng, khi đánh quá lâu, **gió lại đổi chiều nên đang lựa chiều mà đưa thuyền về bến.**

Nói tóm lại người xưa thường nói: **Ý dân là ý trời**, nghịch lòng người là nghịch ý trời. Nói như vậy nhưng có mấy người lãnh đạo đã làm được đúng như vậy, Hồ chí Minh xưa cũng bắt chước ý đó mà nói: “ **Việc tuy khó, khó vạn lần dân liệu cũng xong**” nhưng **chỉ là my dân**, khiến hơn sáu mươi năm cầm quyền, Hồ đảng chỉ làm cho dân tàn nước nhược, ngheò đói nát đưng hạng nhất nhì thế giới. Những kẻ độc tài luôn luôn nói một đằng làm một nẻo, chỉ có chính quyền ở những nước dân chủ thực sự mới tôn trọng ý dân mà điều chỉnh tay lái theo chiều gió được mà thôi./.

4-Học không tiêu hoá có ngày tai ương

Cuộc đời muôn vạn nẻo đường
Mênh mông nhưng chỉ một nguồn mà ra
Dù cho bách triết thiên ma
Tĩnh tâm biến hoá điều hoà được ngay
Dù cho thiên địa an bày
Mưa dôn sóng vỗ mặc thây kể gì
Làm sao luận vừng trí suy
Thông sao được phép, huyền vi cưỡi thuyền
Làm sao hợp lẽ tự nhiên
Không cầu kỳ cũng không thiên vị gì
Con đường danh lợi chi chi
Chen chân chẳng khó, khó vì thiên lương
Khi lên, lên phải khác thường
Khi lui, lui chẳng, vẫn vương bụi trần

Quận Cam ngày 12-07-2006

Dương thanh Phong